

Γκουτζουρή Ζωή Β1

Το σπίτι μας, η δική μας Κιβωτός

Η περιπέτεια της πανδημίας μάς ξάφνιασε όλους, μάς έφερε αντιμέτωπους με καταστάσεις πρωτόγνωρες. Η ελευθερία μας, η δυνατότητά μας να κάνουμε ό,τι θέλουμε, είχε μετατραπεί σε μια κατάσταση που φάνταζε μακρινή. Το σπίτι μας, ο χώρος που κατοικούμε έγινε ξαφνικά μια σύγχρονη Κιβωτός. Ένα σημείο ασφάλειας, ένας χώρος που μας κρατούσε μακριά από το φόβο του θανάτου που παραμόνευε έξω σε κάθε μας κίνηση. Ένας ιδιότυπος “Κατακλυσμός” στεκόταν απειλητικά μπροστά μας και η εκούσια απομόνωσή μας έμοιαζε η μόνη λύση.

Μήπως και εμείς ως άλλος Ιωνάς παρακούσαμε τις οδηγίες του Θεού μας, αδιαφορήσαμε κατάφωρα για το μεγάλο μας σπίτι που είναι η Γη και τώρα τιμωρούμαστε;

Κανείς δεν ξέρει. Βρισκόμαστε κι εμείς σε ένα ταξίδι προς το άγνωστο με τον δικό μας “Ναυτίλο” να ψάχνουμε απαντήσεις ως άλλος πλοίαρχος Νέμο.

Κανείς δεν θα μπορούσε να σκεφτεί ότι αυτό που μεταφορικά ονομάζουμε “καταφύγιό μας” το σπίτι μας, θα έπαιρνε κυριολεκτικές διαστάσεις. Θα γινόταν αυτή η μεγάλη “ξύλινη σωτηρία” που μας δέχεται καρτερικά στους κόλπους της και μας οδηγεί στη σωτηρία.

Ο δικός μας Κατακλυσμός, δεν έχει ακόμη τελειώσει, η τρικυμία της πανδημίας χτυπά με δύναμη το σωτήριο σκάφος μας, λυγίζει τις αντοχές μας. Η δυστυχία αυτή που έπληξε το σύγχρονο κόσμο μάς οδήγησε ξανά στην προσευχή, στην πίστη, στην υπομονή, στην καρτερικότητα, σε αρετές ξεχασμένες. Οι άπειρες δυνατότητες μας, η πρόοδος, μας τύφλωσε, μας έκανε να νιώθουμε μικροί Θεοί. Πιστέψαμε στη δύναμή μας και αψηφήσαμε τον Παράδεισο, ξεπεράσαμε το μέτρο και οδηγηθήκαμε στην αλαζονεία. Τώρα; Θα τα καταφέρουμε; Θα μπορέσει η Κιβωτός μας να μας βγάλει σε ασφαλές μέρος; Κανείς δεν ξέρει. Ακόμη πλέουμε σε άγνωστα νερά επιστρατεύοντας τις δυνάμεις της ψυχής μας.

“Μένουμε σπίτι, μένουμε ασφαλείς”. Το μήνυμα που χαραχτηκε στη μνήμη μας, αν και μας βύθισε στη σιωπή, μας έφερε αντιμέτωπους με αυτόν που κατά κύριο λόγο είχαμε ξεχάσει: Τον εαυτό μας, τον κατ’εικόνα και καθ’ομοίωση Θεού. Εμείς οι εκλεκτοί του Θεού, πρέπει να ξαναβρούμε την πυξίδα μας, το δρόμο όχι προς τα μπροστά αλλά προς τα πάνω...